

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Տխուր երգ

Հայրենիքիս սարե՛ր, ձորեր,
Խաղո՛ւն առվակ, ճո՛խ հովիտ
Անկյանք ձրմեռ, դաժան օրեր
Տարան ձեր փայլն ու ժրպիտ...

Հայի հույսե՛ր, հայի՛ իղձեր,
Այնքա՛ն շողուն, լուսավառ
Ձեզ կաշկանդեց կյանքի ձրմեռ.
Ձեզ պաշարեց սև խավար...

Եվ դու, եղբա՛յր իմ հուսախաբ,
Ուղիղ անձա՛յր ու անձիր.
Դեռ չըհասած ցանկալի ափ
Դու կես-ճամփին մընացիր...

Ու լալիս ես՝ դու վիզ ճըկած,
Ավեր երկրիդ լուռ վըկա.
Բայց, էհ, գո՛ւր են քո սուգ ու լաց
Սուգ ու լացում - կյա՛նք չըկա...

Եղբա՛յր, լացով կյանքի թըփից
Ո՞վ է քաղել գարնան վարդ...
Հեռո՛ւ քեզնից թուխպ ու թախիծ,

Հենո՛ւ քեզնից ցավ ու դարդ...

Որպես պողպատ՝ կրրակն ընկած,
Դու ամրացի՛ր, կարծրացի՛ր.
Նո՛ր ույժերով, նորից վառված,
Ապրի՛ր, կրովի՛ր ու գործի՛ր...

Անդուլ կրովում, անդուլ գործում
Քեզ չի՛ հաղթիլ ժանտ ձրմեռ.
Գործի՛ր, եղբա՛յր, կրովի ծոցում
Ու փայփայի՛ր գարնան սեր...